

Alters, i Virkeligheden heller ikke er betryggende set fra et almindeligt menneskeligt Standpunkt. Særlig ved visse Lejligheder er der jo mange Mennesker, der gaa til Alters, og netop saadanne Folk, der ikke ere stærkt kirkeligt interesserede, f. Eks. i Tilfælde af Konfirmation, hvor de følge med deres Børn. Det er i og for sig ganske naturligt, ligesom mange Mennesker lade deres Børn døbe, da de jo skulle i Skole, og vi ikke have nogen konfessionsløs Skole; Skolen opdrager da Børnene paa en bestemt Maade, oplærer dem i en bestemt Konfession, og Forældrene kunne ikke blive fri derfor. Det er da meget vanskeligt for Forældrene at kaste sig ind i Børnenes Sjæleliv og udsaa religiøs Tvivl og Anfægtelse, og saa gaa da Børnene til Præsten, blive konfirmerede ligesom andre Børn, og Forældrene følge med dem til Alters. Det er i alt Fald Tilfælde her i Kjøbenhavn, at en Masse Mennesker gaa til Alters ved Børnenes Konfirmation, medens de ellers aldrig gøre det. Her vilde der være en aldeles storartet Lejlighed for Præsterne til at gribe ind, og den frygteligste Ulykke og de største Sorger kunde føres ind i Familielivet, hvis man giver Præsterne denne Ret eller genopliver den. Nu er det dog en privat Sag mellem vedkommende Forældre og vedkommende Præst, medens det her bliver en offentlig; det gælder en folkekirkelig Ret, idet man kan stryges af Valglisten.

Jeg kan ikke se andet end, at § 4 i dette Lovforslag hjemler en Fare for Genoplivelse af den gamle, heldigvis forældede Kirketugt og giver Præsterne en overordentlig Magt over deres Medmennesker. Men jeg ønsker ikke Præsterne større Magt, end de allerede have. Jeg synes, at Præsterne ved mange Lejligheder have stillet sig saaledes, at man ikke kan ønske noget saadant. Jeg skal minde om, hvorledes Præster ere optraadt i Kjøbenhavn ved Arbejdernes Begravelse. Jeg skal nævne, hvorledes en Præst paa Nørrebro trængte sig ind til en gammel Arbejders Sygeleje og truede ham med det evige Helvede, hvis han ikke omvendte sig. Han døde og skulde begraves. Familien vilde selvfølgelig ikke have den Præst til at foretage Jordpaakastelsen, som havde opført sig

saaledes overfor den døende Mand; men denne Præst vilde paatvinge sig; han var saa herskesyg, at han vilde hævde sin Ret til Liget. En anden Præst lovede at foretage Begravelsen, men den omtalte Præst fik tvunget den anden til at opgive det. Jeg har saa meget mere Anledning til at drage denne Sag frem, som den har været gjort til Genstand for Omtale, paa et offentligt Møde paa Nørrebro. En der-værende Forening androg Kirkeministeriet om at irettesætte denne Præst, der havde baaret sig ad som nu skildret: først truet en døende Mand med det evige Helvede og dernæst vilde hævde sin Ret til at tale ved denne Mands Jordefærd; man kunde jo slutte, at det vilde være den samme Tone, der vilde klinge der, og at det vilde blive en Fordømmelsestale over den afdøde. Saavidt jeg ved, kom der aldrig Svar paa denne Klage til Kultusministeriet. Man har Eksempel paa, at en Præst her i Kjøbenhavn har nægtet at døbe et Barn, fordi vedkommende Fader havde solgt Billetter til en socialdemokratisk Fest, der skulde afholdes paa en Søndag. En aget, næringsdrivende Borger her i Byen havde tilladt sig denne frygtelige Synd, og saa nægtede Præsten at døbe Barnet, fordi denne Mand skulde være Fadder. Der var i sin Tid en hel Bevægelse oppe, der gik ud paa, at Præsterne vilde nægte at døbe Børn af Forældre, hvoraf den ene var udtraadt af Folkekirken, saa at de vare blevne borgerlig viede. Ligeledes er det bekendt, at mange Præster i høj Grad krympe sig ved at vie fraskilte, skøndt Folkekirken gør det til en Pligt for dem, som de maa vide, at de paatage sig, naar de blive Præster; ellers kunde de jo lade være at blive Præster i Folkekirken. Ville de gennemføre det nye Testamente og Bjergrædikenens Ord uden Hensyn, saa maa de blive udenfor Folkekirken, saa maa de blive Frimenighedspræster, det er en Sag for sig. Men ville de være Folkekirkepræster, ville de lønnes af det almindelige borgerlige Samfund, maa de virkelig ogsaa paatage sig de Forpligtelser, som dette kræver. Jeg har derfor ingen Medlidenhed med de Folkekirkepræster, som sige: Vi kunne for vor Samvittighed ikke gøre